

تهیه طرح ارزیابی اثرات صدور سند اماکن روستایی کشور

روستا و روستانشینی اگرچه دارای پیشینه چند هزار ساله در این کشور است، لیکن عمران روستایی فعالیتی نوپا در ایران محسوب می‌گردد. اولین سابقه توجه به روستاها به تصویب قانون عمران دهات در سال ۱۳۱۶ باز می‌گردد و در مجموع تا پیش از انقلاب شکوهمند اسلامی، روستا به گونه‌ای درخور مورد توجه نظام برنامه‌ریزی و اجرایی کشور نبود. پس از به ثمر نشستن انقلاب اسلامی و با تعیین اهداف عالی‌ای همچون زدودن غبار محرومیت و فقر از چهره سکونتگاههای روستایی، توسعه و عمران روستاها بطور گسترده در دستور کار دستگاههای دولتی و نهادهای انقلاب اسلامی قرار گرفت و باتوجه به اقدامات اثربخشی که در این راستا بعمل آمد، برخورداری روستاها از خدمات زیربنایی، رفاهی و پشتیبان تولید به میزان قابل ملاحظه‌ای افزایش یافت. روستاهای کشور علاوه بر کمبودهای محسوس در زمینه خدمات مذکور، با مسایل و مشکلات دیگری نیز مواجه بودند که یکی از آنها فقدان اسناد رسمی مالکیت در بسیاری از روستاها بود. تداوم چنین وضعیتی منجر به بروز مشکلاتی به شرح ذیل گردیده بود:

- کاهش انگیزه سرمایه‌گذاری در روستاها
 - خارج شدن بخش قابل توجهی از سرمایه‌های ملی (املاک روستایی) از چرخه اقتصادی کشور به دلیل فقدان اسناد مالکیت رسمی
 - عدم امکان بهره‌گیری روستاییان از تسهیلات نظام بانکی کشور
 - بروز اختلافات محلی میان روستاییان به دلیل مشخص نبودن نظام مالکیت اراضی
 - فقدان نظم و ترتیبات لازم در انجام معاملات در روستاها
 - فقدان اطلاعات لازم از کم و کیف اراضی موجود در روستاها و به تبع آن نبود نظام مدیریت جامع املاک روستایی.
- به منظور رفع مسایل و تنگناهای فوق و ایجاد ظرفیتهای لازم برای عمران روستاها، دولت از ابتدای برنامه دوم توسعه بر آن شد تا با تمرکز فعالیتهای ثبت و صدور اسناد مالکیت در روستاها، به اهداف مورد نظر دست یابد. اکنون که فعالیت مذکور طی دو برنامه دوم و سوم توسعه کشور اجرا گردیده، ضروری است ضمن بررسی میزان دستیابی به اهداف اولیه، نقاط

قوت و ضعف آن شناسایی گردد تا براساس آن جهت‌گیریهای آتی فعالیت فوق‌اصلاح و بهبود یابد. این طرح به دنبال تحقق اهداف ذیل است:

- ۱- ارزیابی میزان تحقق‌پذیری اهداف طرح صدور اسناد روستایی
- ۲- ارزیابی اثربخشی اجرای طرح صدور اسناد روستایی در ابعاد اجتماعی - اقتصادی، کالبدی و مدیریتی - نهادی.